

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

3. Si ceciderit lignum ad Austrum, aut ad Aquilenem, in quocunque loco ceciderit, &c.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

3. Ad ipso Deo. Matt. 25. Ephes. 1. Esal. 127. 4. A Sacerdotib.

Tertio benedicetur à Deo in extremo vitæ suæ, quia illud audiet: *venite benedicti Patris mei.* Qui ab eo benedictus fuit in vita, non poterit non obtinere benedictionem in morte, & post mortem, & dicere: *Benedictus Deus qui benedixit nos in omni benedictione spiritali, in caelestibus, in Christo.* Expietur quoque illud Pfaltes: *Ece sic benedictus est homo qui timet Dominum. Benedicat tibi Dominus ex Sion, & videas bona Ierusalem omnibus diebus vitæ tuæ, æternæ scilicet pacis & civitatis bona.* Denique, benedicetur homo timens Dominum à Sacerdotibus, preces & sacrificia pro ipso offerentibus; in quibus omnem ei benedictionem appetantur in virtute Sanguinis Christi & benedictæ ejus Passionis. An non ei benedicunt, dum in terram benedictam deponunt corpus cum tot benedictionibus? Vtuntur enim crucis ligno ad benedicendum defuncto, aqua benedicta, candelis benedictis, campanis benedictis, & multis aliis ceremoniis ei benedictionem omnem impertuntur.

gloria, oculosque inventum oblectans? Qui fructus ipsius, nisi divitiarum, & omnium rerum, circumcingens cum abundantia? Quoniam volucres, nisi proceres multi atque adulatores, ejus aures mulcentes? Hi vel in ramis de gurgitibus, vel sub arboris huius umbra de fructu sunt viventes. Hi omnes succisa arborē fugiunt, quia illud impletur: *Nolite confidere in Principibus, exiit spiritus eius, in illa die peribunt omnes cogitationes eorum.*

Interim, tam boni, quam mali cadunt per mortem, tam humiles arbores, quam sublimes, tam fructuosas, quam steriles. Quam vis has sapius contingant ante tempus cadere, & excindi providentia maritum, & vi celesti, dicente Ecclesiaste: *Ne impie agas Ecclesiastum non moriaris in tempore non tuo.* Quocirca dicebat eleganter S. Chrysologus hac de re agens serm. 196. Instructuosa arbor intricata cepit, nec casta, exhaurit terræ vires, cultorem conficit damno afficit cædio possidentem, ac si excindere eam lucum est. Sic homo qui nature donum, minus animæ, rationis beneficium, excellentiam sensus iudicium mentis, artis industriam, culturæ bonum per steriles & inopes actus evertit, occupat gloriæ meriti, auctori fructum, cultori gratiam negat, at amittit. Sicut arbor è terra, sic iste è vita meretur excindi, data. Et sicut in secunda arbor, si fuerit in vinea, dum fundit mortiferam subiectis viribus umbram, inimica non sibi sibi, sed etiam palmitibus suis fecundis: ita homo defes & ignavus, si præsit populis, non sibi soli sit noxius, sed multis, dum sequentes se suo vitiat & perdit exemplo. Hec ille.

applicatio Lect. 3.

Defunctus N. cuius exequias celebramus, vis fuit timens Deum, coram ipso, & coram proximo iulle conversans, erga pauperes misericors. Bene ergo ei fuisse in extremis confidimus, & ideo cum in die defunctionis benedicimus, & testimonium ei bonum dant omnes: unde & benedictionem ab Angelis, atque à Domino percipisse, existimamus, & ex toto certe corde optamus &c.

Si ceciderit lignum ad Austrum, aut ad Aquilem, in quocumque loco ceciderit, ibi erit. Eccle. 11.

Homo arbori comparatur. Esal. 17. Matt. 3. Arborem tandem cadere est necessum sic hominem mori.

Requenter in sacris litteris homo arbori comparatur. Vnde illud de bonis scriptum est: *Erit tanquam lignum quod plantatum est secum decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo.* De malis autem pronunciat Dominus: *Omnis arbor que non facit fructum bonum, excindetur, & in ignem mittetur.* Generaliter autem hic, tam de bonis, quam de malis dicit Ecclesiastes: *Si ceciderit lignum ad Austrum, aut ad Aquilem, in quocumque loco ceciderit, ibi erit.* Inevitabilem autem finis nostri conditionem his verbis vult insinuare Sapiens. Quasi dicat: Sicut arbor non potest semper in virore esse, sed aliquando debet concidere vel antiquitate putrefacta vel impulsu ventorum eradicata, vel manu hominum. Sic homo non potest perpetuo vitam servare, sed cadat tandem necesse est, vel ex defectu naturalis senii, vel ex violentia morbi, vel aliunde ei innoxia vi, qui eum excindat.

Dicamus ulterius: Quod sicut lignum dum cadit, ad partem Aquilonarem cadit, vel Australem, cadit ad ita & homo: quia scilicet moritur vel in statu peccati & damnationis, vel in statu gratiæ & salutis. vel Aquilo in malum more loquendi scripturæ sacræ sic homo sumitur, quapropter statum damnationis designat, statum per Ab Aquilone penditur omne malum. Dæmon, qui cæci & omnis malitiæ & damnationis caput est, per Regem Babylonis designatur & ipse se in lateribus Ariorum, quilonis sedere gloriatur. Populi quoque gentium in bonum sumitur, quapropter designat statum misericorditiæ, & infidelitatis. Austro vero in sacris litteris malum in bonum sumitur, quapropter designat statum misericorditiæ & salutis. *Deus ab Austro venit,* ait Prophetas. Item Domino dicimus: *Convertite, Domine, captivitatem nostram, sicut torrens in Austro.* Hoc est, convertite captivos nostros, & reduci in patriam, eosque exilara, sicut torrens flante Austro terram convertit & exilarat copia aquarum, quas Austro calore suo solvens glaciem & liquans nivem procreare & inducere solet. Sic dicitur: *Surgite Aquilo, & veni Austro, perfracta borum membra, & fluent aromata illius.* Hoc est, discende tu, à Aquilo frigide, qui omnia indurata & exlicca, veni, & Austro, qui omnia benigno statu tuo facis spirare in odorem suavitatis, & fluere cum iocunditate. Itaque æque cadunt boni & mali, electi & reprobi.

1. Tim. 4.

Hinc illud: *Succidite arborem, & præcidite ramos eius excutite folia: & dispergite fructus eius, fugiant bestie que subter eam sunt, & volucres de ramis eius.* Monarcha erat, de quo hic agitur, Arbor itaque procerâ usque ad caelum, quia post Deum nullus sublimior, Quam vero eius folia, nisi vernas eius.

probi, nam est hæc lex super omnes filios Adæ; sed non omnes in eandem partem cadunt, quandoquidem non omnes in eodem statu agunt.

Quid sit esse ad Aquilonem vel Austrum. Adicietur denique sapienter: *Ubiunque ceciderit lignum, ibi erit*; quia utique homo dum moritur, cadit ad generitatem, vel beatam, vel infelicem. Ad beatam quidem, si ad Austrum cadat, hoc est, si in statu gratiæ deccadat. Ad infelicem autem æternitatem, si ad Aquilonem cadat, hoc est, si in statu peccati mortalis moriatur. Ibi ergo erit, sine ulla spe, vel metu, transeundi de uno extremo ad extremum alterum, de Austro in Aquilonem, aut e contra. Nempe inter regionem Austræ & Aquilonis firmatum est chaos magnum, ut hi qui volunt hinc transire, non possint inde huc transire, prout dicebat Abraham Epuloni. Quo quidem loquendi modo indicat distantiam inter reprobos & electos, & inæqualitatem meritorum inter eos: ita ut justitiæ divinæ decreto immutabiliter constitutum sit, ut electi maneat in bono confirmati, & reprobi in malo oblinati. Et hinc fit, ut chaos hoc est, hiatus, abyssi, & vorago impermeabilis inter eos esse dicatur; ita ut Sancti nullum damnis auxilium ferre valeant, quamvis desiderio quodam naturali ad id ferri videretur. Lignum itaque si ceciderit, ibi erit, quia nec locus est poenitentiae post mortem, nec remedium, nec ullum auxilium sperandum. Et, ut ait S. Bernardus: *Cum ceciderit, non adjiciet ut resurgat, nec ut se vertat. Ibi se judicabit Deus, ubi in venerit, & quidem immutabiliter & irreversabiliter.*

Luc. 16.

Bern. ser. 49. inter parvos.

Ad quam partem homo ceciderit, hic incertum est. Bern. ser. 49. v. 9.

Signa probabilia, quo arbor casura sit Bern. ser. 49. in parvis.

siot, signum certe bonum, quod ad Austrum tendimus, & quod in illo æternum requiescemus, hoc est, in parte electorum. Si vero de terrenis, mundanis, vanisque totâ nostra sic sollicitudo & occupatio; ita ut in spiritualibus non nisi corporem, frigus, siccitatem, ædiumque experiamur, indicium est nos tendere ad Aquilonem, ad partem reproborum, nosque cum illo furores qui gloriatur: *Sedebo in lateribus Aquilonis.*

Difinitus, cui hodie lugentes parentatis, arbor fuit plantata manu Dei in horto florido & fructifero Ecclesiæ secus decursus aquarum, rigata rore cœlesti, rivulis gratiæ divinæ. Fructumque dedit in tempore suo pietatis erga Deum, charitatis erga proximum, bonæ conversationis, bonique exempli erga populum, Fructum, inquam, dedit bonorum operum juxta opus suum, sive juxta vacationem in qua à Deo positus fuerat, Eheu, hæc arbor morbi violentiâ excisa est, non sine vestro & amicorum luctu! Attamen huc solatio esse debet, quod sperandum sit, eum cecidisse feliciter, hoc est ad Austrum & sortem electorum: quia illic tendebant eius desideria, cogitationes, sollicitudines, pia exercitia, elemosynæ, operaque alia bona. Sollicitus nimirum fuit de salute, in verbo Dei audiendo, in frequentatione sacrificii quotidiani, in frequentatione Sacramentorum. Denique longa in morbo patientia probatus, omnibus armis spiritualibus munitus, ex hac vita excessit: quæ omnia nobis indicio sunt, eum ad requiem cecidisse, & in dextrâ agere, &c.

Videte, vigilate, & orate, ne scitis enim quando tempus sit. Marc. 13.

Primò hic requiritur pro dispositione ad mortem felicem, ut oculos aperiamus, dum dicitur **VIDETE.** Nempe multi sunt qui videre se putant, & cæci sunt; *Videntes non vident, audientes non intelligunt.* De his dici potest illud: *Non dedit Dominus vobis cor intelligens, & oculos videutes, usque in presentem diem.* Non vident statum animæ suæ, non considerans finem suum, non pœnas futuras, aut pœniam, nec Dei judicia: *Via impiorum reprobosa, nesciunt ubi corrumpant. Est via que videtur homini recta, & no visibilis eius ducunt ad mortem,* inquit Sapiens. His ergo merito dicitur **VIDETE:** hoc est, attendite seriò, & considerate scopum ad quem attenditis; viam per quam pergitis; viæ impedimenta, ne impingatis, & tandem in præcipitium irrevocabile corruatis. Aperite oculos, antequam offendant pedes vestri ad montes caliginosos, & date gloriam Deo antequam contemere sciat.

Sic in Apocalypsi eundem dicitur: *Inange oculos tuos, ut videas, & appareat tibi confusio nuditatis tuæ. Nescis enim quia pauper es & cæcus, & nudus & miser, & miserabilis.* Certè multis colloquiosus opus est, ut videant plenius confusionem suam

222 2 & respi-

Applicatio.

LECT. 4.

Exhortatio ad præparandum se contra subitam mortem. Deut. 29.

Prov. 4.

Prov. 14.

Primo requiritur videte.

Jer. 23.

Apoc. 3.